

istenbácsi

1. zsoltár istenbácsi! Segíts nekem! Ments meg mindörökké bűnös testemtől. Mert az én testem egy kis mennyország. Boldogult benne már mindenki. istenbácsi! Te vagy a láthatóm, hogy mennyit szenvedtem én velem! Fohászom ebben a benzingözös városban autók közé köpött szó, nem hall meg senki, már csak te maradtál nekem, meg ez a bűnös testem. Te tehetsz róla, hogy gyönyörű vagyok. Bármit tettem ellene, az maradtam. Még az a farc is csak férc lett. Csak ez a gyönyörű test maradt nekem, amelyben néha vacog a lelkem, meg te, te maradtál, akihez beszélhetek. No jó, kezdjük az elején. Ne haragudj, hogy tegezlek, de hát nem áll a számra más. Modernül mondva, így szocializálódtam. Hát most tegezlek. Előre le kell szögez-nem, hogy nem hiszek benned, de valahol tudom, hogy vagy, bár még nem láttalak, nem láttam azt a rohadt kegyetlen-mosolygós arcod, de mindig összeáll bennem egy arc azokból az arcokból, akik lihegtek rajtam. Olyan-kor azt hiszem, az te vagy. istenbácsi meg... istenbácsi meg van, szoktam mondani Violának, a barátnőmnek, aki rajtad kívül még van nekem. Viola nem hisz benned. Ha lenne isten, nem baszta volna így el az életünket, szokta mondani. Hallod? Még csak nem is bácsizik. Viola is állami, neki sincs senkilye, csak én, meg akik lihegnek rajtam és rajta. Kegyetlen világ. Nekünk mindent magunknak kellett megtanulni, hallod, még a senkilyét is ellyel mondom. Szarok a nyelvedre. Na jó, ne haragudj, néha elkap a hév. Ilyen vagyok. Béla szerint egy istentelen kurva. Szerintem nem, de hagy mondja, amit akar. Kőműves. Része volt az életemnek, de róla majd később, szerintem most kezdjük az elején.

2. zsoltár istenbácsi! Én árva vagyok. Egyedül vagyok a világon, mint a Föld a csillagok között. Tudom, hogy nem árvának teremtettél, mert mindenki valakinek a gyereke, mindenki baszás által születik, csak a Kisjézus a Szeplőtlen Szűzanyától, a te egyik mindenedtől, de mégis árva lettem. Te akartad. Nem én. De én élem árvaságom, nem te, bár nem tudom, neked van-e igazi valakid. Az első szó, amire emlékszem, te vagy. Az első mondat is, amit megjegyeztem. Nem anya, apa, csak annyi, az isten bassza meg ezt a kölyköt. Beszartam. Azóta szarok a világra. Mégis lett műveltségem. Azért lettem néhány éve boldogulásom miatt az Év Árvája. Néha röhögök is ezen, istenbácsim, ha nem teremtesz árvának, akkor nem lehettem volna az Év Árvája, talán akkor nem is értem volna el semmit. Van munkám, beszélek nyelveket, testem selyméből levegőt lehetne szóni az égre. Mindezt én nem akartam. Én nem akartam árva lenni miattad. Én egy anyát és egy apát akartam. Akik talán néha vernek engem, vagy egymást, ennyi benne lenne a pakliban. No jó, talán luxusból egy nagymamit is. Helyette megkaptam a luxust. Álltam ott a díszteremben, villogtak a vakuk, nyakamban az általam vert csipkegallér, szóltak a beszédek, mondták a nevem, mondták az árvaságom, a hitem, a kitartásom, pozitív hozzáállás, akarat meg

minden, aztán átadták a kulcsot, nekem, az Év Árvájának, egy Futó utcai lakás kulcsát. Életkezdesi jutalom. Örültem, persze, hogy örültem neki, bár az életkezdesről megint te jutottál az eszembe, meg az a mondat, amit azóta is a fülemben hallok, isten bassza meg ezt a kölyköt. Bárcsak meg se született volna. Szakadt volna bele a feje az anyjába. Tudják ezek, mi az az élet? Tudják, milyen volt, amikor először karóba húztak? Amikor meg-aláztak? Vertek, rúgtak, lehugyoztak? Most meg mintaként mutogatnak? Nyilatkoznom kellett. Mondtam a sajtónak, örülök a Futó utcai lakásnak, bár lehetett volna a Király, a Bástya vagy a Lovag is, de leginkább a Szív, de jó nekem a Futó is, úgyis egész életemben földönfutó voltam. Ez legyen a végszó, mondta valami szerkesztőféle faszfej, aranyos vagy, kislány. Mész a picsába, gondoltam, szoláriumos kurva, olyan vagy, mint odaütött tojás a barna serpenyőben.

3. zoltár istenbácsidrágám! Te kis tűnékeny angyalom! Te, aki tú vagy nékem. Tüvem, ollóm, anyagom, akivel szabom az életem! Én állatok közt nőtettem fel. A Bá', aki nevelt, engem mindig Bá'k neveltek, Péterbá', Zolibá', Lalibá', szóval a Bá', aki éppen nevelt, egyszer azt mondta, mi van, drágám, te kis embercsirke? Én nem tudtam, mi van, az a felnőttek dolga, én csak azt tudtam, mi nincs. Azt most nem mondom el neked, hogy mim nem volt, mert ahhoz még neked se nincs elég időd, nekem meg kialszik a mécesem, és akkor nem lesz mindennek vége. Mindennek a testemnek se. És akkor nem leszek lélek. Szóval röviden: te mit szólnál hozzá, ha azt mondanák neked, istenbácsi, te embercsirke vagy. Először is, ugyan az embernek is két lába van, meg a csirkének is, bár Viola, amikor bekerült az intézetbe, azt mondta, hogy a csirkének négy lába van, buta volt, amíg az apja meg nem ölte az anyját, mindig négy comb volt a vasárnapi levesben, ezért hitte azt, hogy a csirkének négy lába van, szóval mit szólnál hozzá, ha azt mondanák neked, te kis embercsirke. Én csak néztem azzal a hatalmas szemeimmel, amik annyi könnyet láttak, amennyi parfüm nincs a drogériákban. Széttártam a kis kezeimet, és azt mondtam, én...? Embercsirkeeee...??? – és kacagtam. Szeretlek, mondta a Bá', és magához húzott. Akkor még nem tudtam, mennyi fájdalmat fog okozni ez a szeretlek.

4. zoltár istenbácsim! Álltam ott a Városháza dísztermében, kezemben szorongattam a kulcsot, elrohant a sajtó, olyan gyorsan, mint az én huszonegy év árvaságom, és ott maradtam egyedül. Vagyis Violával. Nagy játékos vagy te, istenbácsi. Legalább úgy tudod gombolyítani a fonalat, mint ahogy én verem a csipkét. Álltunk ott Violával meg a kulccsal, meg az oklevéllel, hogy én vagyok az Év Árvája, és nem tudtunk mit csinálni. Igyunk meg egy üveg pezsgőt, mondta. Jól van, mondtam, ugyan nem tudom, hogy miért pont ez jutott eszébe, hiszen a fogadáson kaptunk már szigorúan egyszerre egy pohárral, de mindegy volt, az jutott eszembe, hogy elköltözhetek végre az albiból, a vénasszony, a házimami nem fogja összeboglyazni a csipkéimet, hát akkor igyunk meg egy üveg pezsgőt. A te nevedet emlegette Viola, mégpedig pozitív kicsengéssel, amikor azt mondta, isten éltesen (azért vigyázott rá, hogy kis i-vel mondjon, nem hülye a Viola, közgazos hallgatóval jár), szóval azt mondta a Viola, hogy isten éltesen, te Év Árvája, és köpött egy

nagyot az elegáns cukrászda kövezetére. Nézzük meg azt a lakást. Az isten bassza meg, sikított fel, amikor beléptünk a lakásba. Nem rád gondoltam.

5. zsoltár Az isten bassza meg. Ide kell egy kőműves. Kijelentő módban mondta Viola, én is láttam, hogy abban vagyok. Nem mondta, hogy egy árvának nem kellene örülnie, ha az államtól vagy a várostól vagy mittudomén kitől kap ajándékba egy lakást, szerintem sok szülősgyerek lenne inkább árva ezért, azt se mondom, hogy olyan díszkuckót kellett volna kapnom, mint amilyeneket osztogattak a bigbráner egy-tizenhatban, de azért ez egy kicsit sokkoló volt. Belső udvar, földszint, fényt szerintem az ablaküveg utoljára az étetőben látott. Ha belépsz, egy kis konyha az előtérben, oldalra egy kis valami, aztán meg egy szoba. A kis konyhában nincsen víz, a valami lenne a fürdőszoba, abban meg csak a semmi van, a szobában meg nem volt áram. Lepakoltuk a dobozokat, Szerdzsó, Viola közgazos pasija hozta el kocsival az albiból, és Viola újra megszólalt, ide kell egy kőműves. Szerdzsó kicsit juhásztalanul nézett rám, én csak klikkelni tudok, glettelni nem, mondta. Végre neveltünk. Tudod, istenbácsi, abban a világban, amit állítólag te teremtetél, van egy nagyon nagy baj. Hogy az embereknek mindig valamiből több kell. Nekem is több kellett egy kőművesből. Nem volt túl sok pénzem, ki kellett pucolni a házat. Életemben először akartam kurva lenni. Viola meg Szerdzsó elment, én meg ott maradtam tömnivalólag egy rohadt üres állami saját lakásban. Elmentem sétálni, kerestem valami kerthelyiséget, sok volt már ez nekem aznapra. Beültem egy olyan piros kockás, zöld asztalos helyre. Egy fiút láttam meg. Sört ivott, és összevissza nézett. Látszott rajta, hogy sose tudta, mit néz arrafelé, mindig úgy néz, mintha onnan valamit várna, úgy nézett ki, mint aki sehonnan se vár semmit. Vedelte a sört. Szépen itta a habot. Éreztem, hogy ismeretlen okok miatt utálja a tejet. Akárcsak én. Nem tudtam a nevét. Úgy éreztem, beleszerettem.

6. zsoltár istenbácsi. Mondták már neked, hogy szopjál? Szopjál le, te kurva istenbácsi! Mert nekem mondták. Azt mondták, hogy szopjál le, te bűdös kurva pesti csirke! Sírtam. Pedig a sírás nem a kenyerem. Nem voltam még, csak tizenkét éves. Kiadtak házhoz. Violát nem vihettem. Egy nap bejött egy Bá' meg egy Bá'né, akit később maminak kellett szólítani, így mondom kis emmel, hogy szakadt volna a feje az anyjába, bár darabig szerettem, bocs, megint elkapott ez a halál előtti hév, szóval bejött egy Bá', hogy engem kivesznek. Nem leszek állami! Ordítottam! Sírtam! Sírtam, mert már megszoktam, hogy nekem semmim nincs, és most talán lesz valamim, féltem az idegenségtől. Viola is sírt, hogy eddig neki legalább volt valamije, én, most már az se lesz. Tizenkét éves voltam, emlékeim szerint először láttam családot, már ha a Bá't és a mamit annak lehetett nevezni. Egy szép házba vittek, lett saját szobám, ágyikóval, íróasztallal, sok-sok babával. A kertben voltak tyúkok, disznó, meg Maradsz, a kutya. Ottmaradtam. Jó volt. Esténként a vacsora előtt együtt áldottuk a neved, istenbácsi. Egészen addig, amíg azt nem mondták nekem, hogy szopjál le, te bűdös pesti csirke. Legalább annyit megtudtam, hogy pesti vagyok.

7. zsoltár A kerthelyiséget, ahová beültem, Bőregérnek hívták. Szerintem jobban hangzott volna, hogy Denevérbár, de nekem aznapra megfelelt

a Bőregér is. Még soha nem ismerkedtem, megszoktam, hogy addig engem szedtek fel a pasik, vagy adtak oda, aztán döntöttem, ha dönthettem, hogy vagy igen, vagy nem, most is döntöttem, hogy igen. Ott ült az a fiú, lassan habzott a szája, életemben talán először éreztem a szerelem ízét. Az ismeretlen szerelem ízét. Nem írom le, istenbácsi, hogy nézett ki, mert szerintem az ember nem kinézet, hanem lélek dolga, de szép volt. Elég annyit róla, hogy egy Zinédine Zidane-os póló volt rajta. 10-es mezű. Elöl a gall kakas, nagy vörös tarjával, bocs, tarajával, mint amilyen a rohadt Bá'éknál volt. A habzó szája és a látnivaló és érezhető tejérzékenysége mellett ez a zizuzás tetszett. Ő is kisebbségi volt, mint én, Franciaországban alig, a Föld hatmillió embere között meg milliomos. Én meg árva, árvácska, akinek mától van lakása. Mondtam már neked, hogy még úgy direktbe nem ismerkedtem, nem tudtam, mit tegyek. Láttam filmekben, hogy van úgy, hogy a csaj csak úgy direktbe odamegy a pasihoz, és megkérdezi, hogy vagy, szivike. Kicsit hamis lett volna az én számból, tőlem még senki nem kérdezte meg azt, hogy vagy, Violán kívül, még a karóba húzás után a doktor se, meg a rendőrök se, csak ténymegállapítottak. Nem voltam én egy prittivumen. Odaultem volna a sráchoz, megkérdezte volna, hogy vagy, én meg mondtam volna, hogy remekül, mától én vagyok az Év Árvája? Néztem inkább. Szép volt, elkezdett csak úgy bizseregni bennem a vér. Miért nem vesz észre? Hogy nézem. Hogy vágyok rá. Intett a pincérnek, tegeződtek, megnyugodtam, törzsvendég. Talán holnap is itt lesz. Amikor felállt és elment, rám pillantott. Vagy csak úgy éreztem, vagy csak úgy vágytam. Hogy mindélteig tartson ez a vágy. istenbácsi! Ott maradtam egy félig kiivott kávéval, és először akartam, hogy te aranyhal legyél. Hogy teljesítsd három kívánságom. Egy: szerelmes legyen belém. Kettő: legyenek gyerekeink. Három: hogy kőműves legyen. No jó, legyen még egy, te úgyis bónuszos aranyhal vagy: moshassam a zizus pólóját. Bocs, az előbb rosszul írtam neked, a föld lakossága nem hatmillió. Most már lefekszem. Szerdzsótól és Violától életkezdésnek kaptam egy matracot.

Még egyszer bocs. Ezt már hajnalban írom. Az udvarról szivárog be némi fény. Levetkőztem mezítelenre. Néztem magam a koszos ablakban. Az jutott eszembe, amit a Bá' mondott. A bőröd az a tied, de egyebed nincsen. Nem sok látvány vagy.

8. zsoltár istenbácsi! Te sok nyelven beszélsz. A pápa is sok nyelven mondja el húsvétkor az igéd. Te teremtetted azt magyarul, hogy csipke szövi az álmod? Mert ha te, akkor te, akkor te okoztad vesztemet és boldogulásomat. Amikor lekerültem falura, jó volt. Mintha tejbe-vajba fürdettek volna, mintha benne lettem volna egy mesében. Az iskolában ugyan egy darabig összesúgtak a hátam mögött, hogy ez az állami, nem érdekelt, mit tudtak ők az életről, meg amikor látták úgymond tanulmányi eredményeimet, általánosban már az angol középfokút, akkor abbahagyták. Csak barátnőm nem lett. De ott volt a mami. A mami különös dologgal foglalkozott. Egy nagy henger előtt ült egész nap, volt neki erre külön szobája, és különféle furcsa fabot végű cérnákat hajlítgatott rajta, mindenféle színes gombostű köré tekerve. Na, ezt most jól megmondtam neked, de eleinte én is csak ennyit

értettem hozzá. Egyszer szólt, hogy üljek oda mellé. Hát valami csoda volt azon a hengeren. Akarod, hogy csipke szője az álmodat, kérdezte a mamí. Ez egy vertcsipke gallér, mondta. Neked készítem az évszáróra. Akkor magyarázta el, hogy ő csipkegallérokat készít, meg kezelőket, naccságáknak meg színháznak is, jelmezbe, néha terítőt is, de a gallér az igazi. Akkor jöttem rá, miért jár annyi elegáns hölgy a mamíhoz, néha olyan autócsodákból szálltak ki, és olyan illatuk volt, hogy azt még Viola se hinné el. Ha akarod, megtanítalak, mondta. Akartam. Akartam, hogy abból a koszos semmiből, az árvaságból, a Bá'k világából kikerüljek, hogy csipke szője az álmodat. Úgy is lett, amíg meg nem szúrt a karó.

9. zsolttár istenbácsi! Én még soha nem aludtam egyedül. Mindig volt körülöttem valaki, vagy az intézetben vagy az albérletekben vagy rajtam. Megszoktam, hogy lányok alszanak mellettem, hogy mindenki másként kucorog, aztán a Bá'éknál ahogy esténként hallok a másik szobában az ágy nyöszörgését, utána meg a Bá' horkolását, később aztán megint az intézet, az utógondozó, házinénik, én tényleg, de tényleg nem aludtam még egyedül. Csak akkor először, ott, a saját lakásomban. Lefeküdtem az ajándékba kapott matraccra, nem volt semmim, csak a bőröm, mert az az enyém. A sráccra gondoltam, aki miatt holnap este is elmegyek a Bőregérbe, a bőrére gondoltam, a szemére, az ölelésére, de nem volt ott, nem volt ott senki, csak az istenbácsiverte magányom. Csak magamat öleltem meg, ahelyett, hogy megöltem volna magamat.

10. zsolttár istenbácsi! Hogy a Jóisten áldjon meg. Kis aranyhalam. Bár csak úgy lenne minden, ahogy akkor volt. Délelőtt megpucoltam az ablakot, mintha megörült volna az a hámló fakeretbe szorult szutykos üvegdarab nekem, besütött végre egy kicsit a nap is rajta. Feltöröltem az alatta keletkezett kis pocsoltyákat, felsejlett eredeti színük, na, az lesz a következő. Kiültem az udvarra, a most már lakásom elébe. Néztem az esőáztatta sárga keramitot, nem is vettem észre, hogy az éjszaka esett, talán annyira belealudtam magamba. Az udvar közepén ott állt a kicsit megdőlt poroló, mint akit csak úgy hátrahagytak, akárcsak engem, valaha volt szőnyegetek képzeltem rá, kontyos, fejkendős, virágos otthonkás asszonyokkal, a gangon a mélység fölött egymástól maradék lisztet kérő asszonyokkal, hokedliken ultizó, fehér atlétában izzadó férfiakkal, aztán az üresen maradt porolón cirkuszozó gyerekeket láttam, egy kisfiút és egy kislányt, a két Holováczt a filmből, amit annyit vágytam, a saját két gyerekeket láttam, a talán eljövendő múltamat. Felvettem a sárgatarka ruhámat, és bementem a hivatalba, még alá kellett valami árvasági papírt írni, ami valahogy lemaradt. Sétáltam egy nagyot, az antikvárban, ahol dolgoztam, szabad hetet kaptam, aztán haza, a Futóba, és akkor rám tört az egyedüllét meg a vágy. Az után a srác után. Nem tudtam, hogy hányra menjek a Bőregérbe. Ilyen dolgokban apailag kilátástalan vagyok. Mert nem emlékszem az apámra. Viola ugyan sokat mondta, hogy az ő apja már reggel hatkor a kocsmában volt, addig, amíg meg nem ölte az anyját, utána már baszhatta, mert a börtönben nem volt kocsmá. Ezen mindig röhögött a Viola, én meg óvele. Hogy a börtönben nincsen kocsmá. Jól kibaszott az apja magával, meg más apák magukkal.

Szóval nem tudtam, hányra menjek. Gondoltam, este nyolc az ideális, ha véletlenül tényleg kőműves, akkor este hatig dolgozik, aztán zuhany, vagy ahogy én kívántam, egy kis kukacmosás, aztán jöhet a Bőregér. istenbácsi! Hogy a Jóisten áldjon meg. Minden úgy történt, ahogy én akartam. Másik könnyű ruhát vettem fel, ami sejtette, hogy milyen alatta a bűnös testem, hogy bizsereg benne a bűnös vér, „az” után. A srác már ott ült, szépen habzott a szája. A mellette levő asztal pont üres volt, leültem. Rendeltem kávét, habosat. A fiú ajka habos volt, szép volt, olyan jólszituált alkoholistának tűnt. A kávéskanállal én is egy kis habot kentem az ajkamra, vágykeltőt. Rám nézett, összenevettünk. Átült hozzám. Éjszaka minden vágyam megvolt. Végre valaki nemcsak lihegett rajtam. Értelmesen sikította, hogy szeretlek.

11. zsoltár istenbácsi! Addig ilyen szépet még az életben nem láttam, amilyen szépséges volt ez az idegen naccsága. Dés rendszámú autóban érkezett a mamihoz. Valamit beszélkedtek, meg egy kicsit alkudoztak is, ahogy az akkori eszemmel emlékszem. Azt mondta a mami, hogy kiscsibém, most elmegyek egy hónapra németbe, kiscsibém, így hívott mindig, hogy kiscsibém, nem pedig úgy, mint a Bá', hogy embercsirke, csak kiscsibémnek hívott, pedig volt nekik sok tucat kiscsibéjük, de engem máshogy szeretett a mami, én voltam az első kiscsibéje, szóval istenbácsi, a mami elment németbe színházi megrendelésre. Egy nagyon jelentős darabhoz kellett csipkegal-lérokat készítenie. A Galileihez. Mondta, hogy ő találta ki, hogy forog a Föld. Az valami dráma, mondta. Az akkori eszemmel még nem értettem, miért dráma az, hogy forog a Föld, most már értem. Amikor először estem bűnbe, mindent a gravitációra meg Galileire fogtam. Hogy hiába forog alattam a föld, mint egy eszetlen vidámparki játék, mégse tud levetni magáról. Fe-küdtem a férfi mellett, és azt akartam, szűnjön meg minden, szűnjön meg a bűnbe esett testem és lelkem, vetesse ki a semmibe. De nem, jött megint az a geci gravitáció, rám fordult újra a férfi, hagytam, hogy hasson a gravitáci. Későbbi bűnbeeséseim alatt így becéztem a rám tapadó lihegő, szőrös súlyo-
kat. Magamat meg gravitácának. Szóval, istenbácsi! Elment a mami az idegen naccságával, én meg ott maradtam a Bá'val. A Bá'nak este megjöttek a barátai, vedelték a pálinkát. Hoz sok asszonyt a pénz, üvöltötte a Bá'. Visszabeszélsz, ordították a barátok, az asszony hoz sok pénzt. A pénz meg pinát, ordított vissza a Bá'. Ezen nevettek. Hörögtek, mint a megkerült állat. Csúnyán röhögtek. Nem értettem. Csak a későbbi eszemmel. Gyere ide, kiscsibém, mondta éjszaka a Bá', amikor már elmentek a haverokjai. Így mondta, kiscsibém. Még soha nem mondta nekem, hogy kiscsibém, hát odamentem. Bárcsak ne tettem volna. Megfogott, simogatott, bűzös szájával összemaszatolt, és karóba húzott. Ömlött belőlem, mint elmetszett nyakú tyúkból, a vér. Másnap már nem. És másnap sem, hetekig. Vártam, hogy visszahozza az a gyönyörű naccsága a mamit.

12. zsoltár istenbácsi! A Béla kiglettelt. Nemcsak engem, a lakást is. Ne vegyem csúnyán számra a nevedet, de istenáldotta szerencsém volt. Nem-csak szerelmet kaptam, de egy kőművest is. A habzó szájú fiú, aki aznap éjszaka kiglettelte a testem, kőműves volt. Látod, mégiscsak aranyhal vagy

te, istenbácsi. Az isten bassza meg! Erre ébredtem. Feküdt mellettem a matracon a Béla, nézte a dobozokkal telirakott szobát, és még egyszer azt mondta, az isten bassza meg! Ezt rendbe kell hozni. Hogy lakhat egy ilyen szép nő egy ilyen lakásban. Csak akkor vallottam be, hogy két napja lakok itt, és hogy én vagyok az Év Árvája. Néztem, hogyan reagál, amikor megtudták a pasik és Bá'k, hogy árva vagyok, intézetis, egyből kurvának gondoltak, hogy nem szeretet, csak pénz kell nekem. Néztem Bélát, ahogy félig kitakarózva fekszik mellettem, félttem, hogy rögtön elveszítem. Éreztem, hogy nem értette ő ezt, de valami megfagyott benne. Olyan fagyosan nézte a plafont. Akkor még nem tudtam, hogy csak a repedéseket nézi, meg a jövőnkön gondolkodik, hogyan lehet ezeket a repedéseket, most már kicsit okosabban mondom, életrepedéseket beglettelni. Árva vagy, nem baj, mondta. Nekem is volt egy árva fánghim. Nem volt simítója. Nevettünk, aztán újra beglettelte.

13. zsoltár Amikor hazajött a mami, megtalálta a véres hálóingemet, nem tudtam rendesen kimosni. Csak az ordítást hallottam utána, ahogy a Bá'ra üvöltött, megfogott, és elvitt a rendőrségre. Viola jutott az eszembe, aki mindig azt mondta, a rendőrök rosszak. Rosszak, mert nem hallották, ahogy az apja ordít, rendszeresen ordított, a szomszédok nem mertek szólni, nagydarab állat volt az apja, szóval a rendőrök nem hallottak semmit, mielőtt az apja leszúrta az anyját. Lehet, hogy igaza volt, azt se hallották, ahogy én jajgattam, amikor a Bá' karóba húzott. istenbácsi! Már nem vittek vissza a kis íróasztalomhoz, meg a csipkeverő párnámhoz, meg Maradszhoz, a kis kutyámhoz, ismét az intézetbe kerültem. A mami sírt. Én is sírtam. Viola is sírt, amikor meglátott. Végre itt vagy, mondta, egyetlenem. istenbácsi! Nem tudom, hogy neked van-e titkod, talán az, hogy miért teremtetted ezt a bűnös világot, de nekünk egyszerű halandóknak nem lehetnek. Hamar elterjedt a híre, hogy mit műveltek velem. Voltak lányok, akik sajnáltak, voltak, akik irigykedtek, hogy már ők is vágynának valami idegen testiségre, meg voltak, akik egyszerűen mocskos kurvának neveztek. Kaptam pszichológust, meg egy új nevelő Bá't, meg kaptam az újabb semmit. Nem maradt más, csak a csipkeverés. A Mami, akkor már nagy emmel mondtam, szóval a Mami behozta a csipkeverő készletemet. Sírtunk. Megengedték neki, hogy bejárjon tanítani, de vissza nem adtak neki, mert a Bá' börtönben volt, nem tudott volna eltartani, velem lenni, amíg németbe van, meg valami szociális veszélyeztetettség is volt. Egyedül Viola maradt nekem. Ő megértett. Együtt huncutkodtunk. Az egyik éjszaka átmászott hozzám, az én ágyamra. Suttogva beszéltünk. Te, milyen az, amikor karóba húznak, kérdezte. Bevallottam, hogy néha jó volt, még a kínban és fájdalomban is. Te már nő vagy, mondta, tudod, én is úgy szeretnék rajtam érezni egy idegen bőrt.

14. zsoltár Szentül hittem, hogy anyám az ég, apám a föld, anyám jéggel veri apámat. Ezt álmodtam egyszer. Aztán ezt mondtam a pszichológusnak is, akit kirendeltek hozzám. Kislány, szoktál gondolni az anyádra és az apádra, kérdezte. istenbácsi! néztem azt a nőt, és azon gondolkodtam, hogy mit akar. Mi a faszt akar? Tudnia kellett volna, hogy állandóan az anyámról és az apámra gondoltam. Az arcukra. Amiket ugyanúgy nem ismertem, mint tégedet se. Csak annyit tudtam róluk, rólatok, hogy valamiért ebbe a

világba teremtettem. Miattatok által. Szóval néztem azt a pszichológusnőt, és csak úgy hirtelen felindulásból annyit mondtam, anyám az ég, apám a föld, anyám jéggel veri apámat. De hát ez családon belüli erőszak, mondta a nő. Az én pici lelkemmel megmagyaráztam neki, hogy olyan, hogy család, az nincs. Vagy ha van, mindegy, hogy ki veri kit, ki veri ki azt a kit. Hogy egy nő verhet egy férfit, azt az intézet után tudtam meg. Amikor szabadultam, én szabadulásnak nevezem azt a napot, amikor már nem volt senkim, nem volt Viola se, ő még két hónapig bent volt, a Mami is eltűnt, németbe menekült a Bá' elől, aki kiszabadult, szóval, amikor szabadultam, képzelj el, istenbácsi, nem volt senkim, még rád se gondoltam, csak a csipkeverő párnám volt, meg a csipke szőtte álmaim. Meg a bűnös testem. Mer' a test az bűn. Akkor már túl voltam mindenem. Most, hogy hamarosan testből lélekké válok, most se árulok el neked mindent. Maradjon meg nekem a túlvilági gyónás öröme. Szóval, amikor a karóba húzás után azt mondtam a pszichológusnőnek, hogy anyám az ég, apám a föld, anyám jéggel veri apámat, akkor még nem tudtam, hogy néhány év múlva én is jéggel fogok verni egy férfit. Egy Bá't. Volt egy Bá', akinek az volt a mániája, hogy jéggel verjem. Koktélszeget kellett venni a számba, persze előtte már megittuk a belé hűtött pezsgőt, aztán a mellkasára kellett köpködnöm a jeget. Attól élvezett. istenbácsi! Te teremtetted az embertelen embert is. A perverz állatot, akit jéggel kellett köpködnöm. De jó volt vele. Anyagilag is. Néha a bűn az úr.

28

15. zsoltár istenbácsi! Én gyereket akartam. Családot. Tudod te, hogy mit jelent, ha az embernek nincs családja? Oké, neked ott van a Szentháromság, elvagytok jól együtt. Most, hogy lelkem lassan elhagyja gyönyörű bűnös testem, bevallom neked, Bélától én gyereket, gyerekeket akartam. Egy igazi családot. Szánkózni velük a Normafánál, nyáron menni görögbe, és csapkodni a tarajost, a tarajos hullámot, és lebegni a pocokhullámon, karácsonyra bejglit sütni, szarrá mosni Béla zizus pólóját, én csak ilyen egyszerű dolgokat akartam. Béla dolgozott, munkája volt bőven, tudod, drágám, ebben az országban csak az nem dolgozik, aki nem akar, mondta mindig, a Béla mindig ilyen igazságokat mondott, de hát nem is az eszéért szerettem, nem volt egy Galilei, mondjuk így, az én csipkéim is jól mentek, amikor először dolgoztam színháznak, a Mamira gondoltam, mi lehet vele, s bevallom a Bá'ra is, ha akkor nem húz karóba, talán nem lehetek az Év Árvája, és akkor nem lenne Béla se, csak az a kiéletlen, család utáni vágyam. Kicsit félttem is Bélától, a szeretkezéseink után, amikor szívta az ágyban a cigit és nézte a tévében a meccset, tudtam, hogy nem a gólra gondol, hanem ránk, kettőnkre, meg a család utáni vágyamra, amiről annyit beszéltem neki. Félttem, hogy piros lapot kapok. Piros lap helyett én adtam neki valamit. istenbácsi! Nem szarozok, bevallom neked, vertem Bélának egy csipkekotont. A legfinomabb szövésűt, három aranyhal volt a mintája. Nézte Béla a csipkekotont, te hülye vagy, nevetett, honnan tudod, hogy feljön rám, vagy nem esik le a farkamról? Tudom, hogy mekkora, mondtam olyan kurvásan, a számról vettem mintát. Csak úgy csürdögölődött a farka bennem, mégse szivárgott át rajta szinte semmi, olyan finoman szőttem. De lehet, hogy pont az a szinte semmi lett a végem.

16. zsoltár istenbácsi! Mi annyit bolondoztunk Violával. Mondhatnám azt is, jól átvertünk téged. Te keserűségre teremtettél minket, de mi jól éreztük magunkat, mi szerettünk élni. Az iskolában tanultunk egy könyvet, Viola onnan vette az életmottóját. Viola mindig ilyen furcsa szavakat használt, titokban verseket is írt. Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk sehova. Ez volt az életmottója. Mindig azt mondta, tudod, mi Sehovában lakunk. Egyszer azzal állt elő, hogy alapítsunk titkos szektát, legyünk a Sehova Tanúi. Vérszerződést is kötöttünk a zuhanyozóban, kicsit morbid lehet neked, istenbácsi, bár éppen te vagy a világon a legnagyobb véradó, szóval vérszerződést kötöttünk, éppen egyszerre menstruáltunk. Attól fogva, ha valamelyik nevelő Bá' megkérdezte, hova csámborogtok már megint lányok, csak annyit mondtunk, megyünk sehova. Tök hülyének néztek minket, sehova se fogtok jutni, ha így viselkedtek, mondták. Egy nap aztán elindultunk sehova. Más világgá megy, vagy öngyilkos lesz, mi inkább mentünk sehova. Tűnjünk el egy kis időre, mondta Viola, gyere, keresni fognak az egész városban, talán még a tévében is benne leszünk, bár azt úgyse fogjuk látni. istenbácsi! Fogalmam se volt, hogy Viola hova visz, de hát az egyetlen Valakim volt, bíztam benne. Az intézetis lányok általában megszöknek, aztán vagy megtalálják őket, vagy valamelyik strici, aki a környéken vadászik, viszi el őket. Viola is megszökött néhányszor, én inkább az angolt erőltettem, bár azokban a szökésekben ő is tanult valamit. Volt egy pasija, amolyan fiatalkorú betörő, az megtanította zárat nyitni. Viola egyszerűen ki tudott nyitni mindenféle zárat. Volt olyan, hogy este, már jóval vacsora után, éppen verset írt, én meg tanultam, már a franciát, vagy vertem a csipkéimet, és akkor megkérdezte, nem vagy éhes, mert én úgy vágnék egy kis édesre. És akkor kiosontunk a hálóteremből, osontunk a titokfolyosókon, egészen a konyha raktáráig. Viola elővett valami szerszámot, és kinyitotta a raktár ajtaját. Két pofára zabáltuk a másnapra szánt lekvárt, kenyér nélkül. Szóval, amikor megszöktünk sehova, sehova se szöktünk meg. A biológia-szertárban rendezkedtünk be. Itt úgyse fognak keresni, mondta Viola, aki láthatólag jól kitervelte a dolgot, Feribá' beteg, Feribá' volt a biológiatanár, rendes pasi volt, alacsony, köpcös, szakállas, sokszor vette, istenbácsi, a neved a szájára, nem túl jó értelemben, olyan volt, mint egy itt maradt fosszília, szóval Feribá' beteg volt, addig biológiailag minden szünetelt, így senki nem kereshetett a biológia-szertárban, biztonságban voltunk. Már napok óta voltunk sehova, éjszakánként azért kilopakodtunk kajáért meg pisilni, amikor Viola kimondta az igazságot. Tudtam, hogy az egész csak csüngelék. Micselék? Kérdeztem. Viola egy csontvázat vizsgált éppen. Látod, ennek a pasinak nincsen fasza. Tudtam, hogy a férfiak faszában nincsen csont. Csak verik magukat. Minden pasi csak csüngelék. istenbácsi! Tudom, hogy most egy kicsit személyes leszek, de elkezdtünk akkor nevetni, és teli torokból ordítani, hogy az isten faszáát! Isten faszáát! Na akkor találtak ránk. Mi csak kerestük az anyánkat, védekeztünk, miközben ölelkeztünk a faszatlan csontvással. Három hónapig aztán tényleg nem mentünk sehova.

17. zsoltár „Kedves istenbácsika! Én is olyan vagyok, mint a Kisjézus, mert nekem is az állam ad sebet a kezeimre és a fenekemre! Kedves istenbácsika! Szabadíts meg a gonosztól, és ne vidd többet a Bá't kísértésbe! És

hozd haza nekem a mamit!” istenbácsika! Ezt írtam neked néhány nappal azután, hogy a Bá’ karóba húzott. A csipkeverő párnámon kívül ez a kis levélke az egyetlen dolog, amit gyerekkorom óta őrzök. Nem tudtam feladni neked, mert nem tudtam, hova adjam, hova sehoval. Talán ez az egyetlen dolog, amiben az akkori eszem hasonló a mostanihoz. Most se tudom, hova fogom küldeni neked ezt a búcsúlevelet. Ülök egyedül ebben a csodálatos, most már sajnos mondhatom úgy, lánylakásban. Az ablak megpucolva, bivalybőr falikarok a falakon, kint a belső udvar sárga keramikokockáin ugróiskolát áztat az eső. A porolón csöpög egy ott felejtett melegítőfelső. Minden olyan csendes. Olyan szép. Olyan kihalt. Olyan félelmetes. Nem tudom, ha meghal az ember, fázik, vagy melege lesz. Sokat kutakodtam e célból a könyvtárakban. Képzeltetbe dolgot találtam, de hiteles szemtanút nem. Mindenesetre jól felöltöztem, felvettem azt a piros pulóvert, amit Béla mamája kötött nekem. Ha tényleg vacogós a halál, legalább ne fázzak. Nem akarok vacogva meghalni. Ha már kihűl a testem, legalább a lelkemnek legyen melege. Na. Hülyeségeket írok. Lassan olvadnak a zsoldárjaim. Béla mamája is hülyeséget mondott. Jól megy a színe a falhoz, mondta, amikor odaadta a pulóvert. Béla ugyanis amikor pucba vágta a lakást, nemcsak glettelt, hanem ahogy mondta, bekötötte a falba az infúziós csöveket, végre lett víz, áram, világosság, megkérdezte, hogy milyen színűek legyenek a helyiségek. A szoba napsárga lett, a konyha vérnarancs, a fürdő meg azúrkék. Szóval a Béla mamája, ahogy álltam a vérnarancs fal előtt, azt mondta, jól megy a színem a falhoz. Ez volt az utolsó mondat, amit tőle emlékszem. Akkor még nem tudtam, hogy talán ezért a pulóverért kellett adnom a véretem, meg azért a kis semmiért, ami a csipkekotonon átszivárgott.

18. zsoldár istenbácsi! Tudom, hogy te teremtetted Ariadné fonalát is, bár az görög mitológia, de mindegy. Ahogy a bűnbe dobtál minket, úgy akartál segíteni is nekünk. Legalábbis ezt gondoltam, miután beszéltem Violával. Már vagy egy éve élünk Bélával, ő meg Szerdzsónál lakott, boldogok voltunk mindannyian. Egyszer csak hívott Viola, izgatott volt a hangja. A hangja amúgy mindig izgatott volt, mióta kezdtek megjelenni a versei, és benne volt az irodalmi életben, ahogy szokta mondani kicsit gúnyosan, bár én nem tudom, milyen lehet az az irodalmi élet, ahogy Béla szokta mondani, szarok rá, azóta mindig izgatott volt a hangja, de most valahogy különösen izgatott volt. Délután négykor találkozunk a Városháza előtt, mondta, hozd Bélát is. Béla glettel, mondtam, aztán elnevettem magam, na, nem olyan értelemben, Béla dolgozik, de én megyek. Ne dzsoggingba’ gyere, mondta, és lecsapta a telefont. istenbácsi! Te aztán tényleg tudod gombolyítani az élet fonalát. Képzeld! Viola lett az Év Árvája. Ott állt a díszteremben, villogtak a vakuk, nehéz sorsból feltört női költő, példamutató magatartás, életvitel, még jó, hogy nem mondták azt, hogy a használatához kérdezze meg istenét, istenszerését. Viola felolvasott a verseiből, természetesen az utolsó sort, amit olvasott, tőlem lopta, „olyan vagy, mint odaütött tojás a barna serpenyőben”. Aztán elmentünk ugyanabba a cukrászdába, ahol egy éve voltunk, pezsgőt rendeltünk. Na, nézzük meg azt a lakást, mondta Szerdzsó, és elkezdett viharosan röhögni. Most meg mit röhögsz, kérdezte Viola. Hát hogy

a Tömő utcában van a lakás, mondta. Hát ott tömhetünk eleget. istenbácsi! Hát csoda volt az a lakás, most Viola nem vette csúnya szájára a nevedet. Megállt a szoba közepén, úgy látszik, megelegelte magát az állam, mert kető is volt belőle, a frissen lakkozott laminált parkettán tükröződött a teste, és csak állt, csak állt, puhát lélegzett. Láttam rajta, hogy kezdett lépesedni a lelke.

19. zsoltár istenbácsi! Valahol olvastam, hogy aki vétkezik, annak bűnhődnie kell. Mert nem létezik kisebb bűn. Nem létezik kisebb bűn a bűnben. Vagy igen? Neked tudnod kell, de könyörgök, miért nincs bizonyosság?! Miért nem adtál bizonyosságot, hitet, erőt, akaratot nekem? Erre gondoltam akkor, amikor feküdtem a műtőszékben. Meg arra, hogy a bűnhöz orcapírulás kell. Mostani bűnös, lassan elmúló testemmel csak erre gondolok. Amikor kiderült, hogy terhes vagyok, Béla ordított. Még soha nem ordított rám, Violán kívül ő volt az egyetlen, aki nem ordított rám soha, még a mami is megtette, no jó, a Mami már nem. Rohadt bűdös cigánykurva, ordította. Kellett neked csipkeketon, te szakadék. Olyanok vagytok mind, csak rátok néz az ember, és már teherbe is estek! Tartsd meg magadnak a fattyút, vagy veted el! Ha elveteted, veled maradok. Azzal elrohant. istenbácsi! istenbácsi! Én addig azt hittem, hogy Béla te vagy. Úgy hittem benne. És akkor ott maradtam egyedül, méhemen egy apró magzattal, álltam ott magamba szakadva a napsárga szobában. istenbácsi! Miért hagytál el? Volt már neked abortuszod? Elképzelem, ahogy jelentkezel a János kórházban. Neve, kérdezik. istenbácsi, mondod. Kora? Örök. Panasza? Terhes vagyok. Vetessenek el. Terhes a kurva anyád, vén szakállas, hajléktalan, üvölt a recepciós nő, szerencséje, hogy bezárt a Lipót, na, takarodjon! És te elsomfordálsz. Talán akkor el tudnád képzelni, milyen az az emberi lét. Milyen szenvedni. Feküdtem a széken széttárt lábakkal, és egy férfi kotorászott bennem. Anyámra gondoltam, akit nem ismerek. Ha ő is így ült volna, akkor nem lennék. Nem lenne baj, nem lenne fájdalom, nem lenne ez a bűnös test, ami hamarosan lélekké válik, de hogy mi lesz a lélekkel, azt nem tudom. Matattak bennem, és én, aki mindig gyerekekre vágyott, családra, szeretetre, tudtam, hogy innen már csak egy út van. Hozzád. Sehova.

20. zsoltár istenbácsi! Te halálos tüvem! Halálos angyalom. Most így, halálom előtt, száraz leszek, mint a megfagyott őszi avar. No, ez nagy hülyeség, Viola biztos találna benne stilisztikai kifogást, de mindegy, ez jutott eszembe, valami szépet akartam még írni így utolsó életembe. Egy pillanat a fogantatás, és egy pillanat a halál is. Amióta én lettem az Év Árvája, az államtól nem keresett senki. Pedig állítólag én állami vagyok. Nekik könnyű volt. Odalökték azt a Futó utcai lakást, kezdj vele, bazdmeg, amit akarsz, kis állami, örülj, hogy vagy. És ha nincs a Bőregér, akkor nincs a Béla, nincs abortusz, és nincs a leendő halálom. istenbácsi! Most, hogy már hetek óta írom ezt a levelet neked, most jöttem rá, nem hagyom, hogy szarban hagyjanak, nem hagyom, hogy szarban hagyják. Felkeményedett bennem valami érzés. Nem hiába teremtettél. Nem akarok egy kékfényhír lenni. Hajnali szokásos a többi szörnyű között. „Tegnap hajnalban felgyújtotta magát az első Év Árvája. Fejét egy elüszkösödött csipkeverő párnára hajtva találták

meg. Az egész Futó utcai háztömb leégett, a tűzoltók nem tudták megállítani a lángokat.” Nem akarom, hogy így legyen. Egyébként is, ha felviszem magam, fogalmam sincs, hogy kerülne hozzád el ez a levél. Ha elviszem a netszalomba, és feladom az istenbácsi.hu-ra, akkor nem írhatom meg a végén a halálomat. Ha meg írás közben halok meg, akkor nem tudom elküldeni neked. istenbácsi! Kurva nehéz dolog ez. Nagy gombolyító vagy te. Valahol úgy érzem, te érzed minden rezdülésemet. Úgy érzem, Violának igaza van. Viola mindig azt mondja, hogy ő addig ír, amíg él. És addig él, amíg tud írni. A múltkor meg azt mondta, Bélából sok van. Meg Szerdzsóból is. Úgy legyen.

21. zsoltár istenbácsi!

Régen nem írtam neked.

Férjhez mentem.

A férjem nem Béla, nem kőműves, mindegy, hogy mi, ha te tényleg vagy, úgylis tudod.

Született egy gyerekünk is.

Nekünk szép.

Nem állami.

Saját maga tulajdona.

Az apósom jópofa ember.

Olyan furcsa, olyan, mintha az apám lenne.

Szeret.

Néha azt mondja, miatyánk, ki vagy a menyekben, és nevet. Olcsó poén, de nekem tetszik.

32

Hogy mi van velem? Talán érdekel.

Meghívtak Brüsszelbe. Vásárra.

Viola befutott költőné lett, csak állandóan a testiségről ír.

Nem tudom, mi lesz vele, ha megöregszik. Akkor miről ír?

Azt mondja, majd a csontjára száradt lelkéről.

Szerintem szép lesz. De még nem várom.

Én is írok titokban verseket. Csak azok olyan szomorúak. Azért búcsúzóul elküldöm az egyik elejét.

A nyelvekből üszök lett
a sértegetésekből füst és pára.

P. S.: valahol szeretlek...

P. S. 2.: de, mondd meg nekem, hol?